

กราบอนุโมทนา...แต่ท่านเจ้าภาพ
คุณพ่อวัชระ-คุณแม่ทองสุข โลหาร์กษ์พงษ์
และลูกหลานบริวาร
จัดพิมพ์ถวายเป็นพุทธบูชา

สัพพทานัง รัम्मทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้สิ่งปวง

หนังสือดีเล่มที่ ๗๗

“ทางเลือกของชีวิต” : ดร.สนอง วรอุไร

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : พฤษภาคม ๒๕๕๒

จำนวนพิมพ์ : ๖,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย : ชมรมกัลยาณธรรม
๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ
อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๗๐๒-๗๓๕๓ และ ๐-๒๖๓๕-๓๙๙๘

ภาพปก/ภาพประกอบ : สุวดี ผ่องโสภา

จัดรูปเล่ม : บริษัท วิริศา จำกัด โทร ๐๘๖-๗๘๗-๘๘๐๐

แยกสี : Canna Graphic โทร ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑

จัดพิมพ์โดย : บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด
๕๙/๘๔ หมู่ ๑๙ ถนนบรมราชชนนี
แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา
กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐๒-๘๘๕-๗๘๗๐-๓

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

คำนำ

เรื่องทางเลือกของชีวิต ได้เรียบเรียงขึ้นจากเทปคำบรรยายและได้ปรับแก้ไขให้สละสลวยเพื่อให้ผู้ที่รักการอ่านได้มีโอกาสเข้าถึงความจริงที่คนจำนวนมากยังไม่รู้ จึงได้นำพาชีวิตไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิต่างๆ ในวัฏสงสาร มีเจตนาเพื่อจะบอกให้ทราบว่า การคิด การพูด และการกระทำ เป็นพฤติกรรมของมนุษย์ หากประพฤติแล้วเป็นสิ่งดีงามย่อมเก็บเป็นบุญ และหากประพฤติแล้วเป็นสิ่งไม่ดีย่อมเก็บเป็นบาปสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณของผู้ประพฤติทุกคน และทุกครั้งที่มีการประพฤติเกิดขึ้นเมื่อถึงเวลาที่ต้องทิ้งขันธ์ลาโลก พลังของบุญและบาปจะผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปเข้าอยู่อาศัยในร่างใหม่ในภพภูมิใดก็ขึ้นอยู่กับเหตุที่ทำไว้นั่นเอง

ทำยนี้ผู้เขียนขออนุโมทนา ผู้มีส่วนร่วมทุกท่านที่ทำให้เรื่องนี้สำเร็จเป็นรูปเล่ม และจงเข้าถึงปัญญารู้เห็นเข้าใจในความจริงที่เขียนบอกเล่ามานี้ทุกท่านทุกคนเทอญ

ดร.สนอง วรอุไร

ทางเลือกของชีวิต

สวัสดีครับท่านประธาน เพื่อนข้าราชการ และน้องๆ ข้าราชการทุกท่าน เหตุที่เรียกว่า น้องๆ ข้าราชการ เพราะว่าเกษียณอายุราชการมานานแล้วเจ็ดปี แต่ยังมีงานให้ทำมากกว่า ตอนรับราชการ เดี่ยวนี้ทำงานวันละแปดชั่วโมง งานไม่แล้วเสร็จ จึงต้องทำงานให้มาก ชั่วโมงขึ้นไปอีก เป็นงานคิดงานเขียนงานบรรยาย ความรู้ที่ถูกต้อง ความรู้ที่สูงสุดให้กับมวลชน จึงมีความจำเป็นต้องตื่นตัวอยู่เสมอ วันนี้เป็นวันที่ท่านมีโชคดีเพราะจะได้ฟังธรรมาวาสเทศนา เกี่ยวกับชีวิต เป็นการชี้แจงให้รู้จักความดี

ความไม่ดีของชีวิตแบบตรงไปตรงมา และมีเหตุผลยืนยันที่สามารถพิสูจน์ได้ ฉะนั้นการฟังบรรยายในวันนี้ ผู้ฟังจะได้สาระเกี่ยวกับชีวิตอย่างแท้จริง

วันนี้จะพูดเรื่อง “**ทางเลือกของชีวิต**” โดยผู้บรรยายจะทำตัวให้เป็นเหมือนกระจกเงาบานใหญ่ ส่องใจผู้ฟังให้เห็นพฤติกรรมของตนเอง ให้เห็นการดำเนินชีวิตของตนเอง ว่าดำเนินไปในแนวทางที่สะดวกราบรื่น มีความสุข หรือสะดวกมีปัญหาเป็นทุกข์ แล้วจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องตามที่ตัวเองปรารถนา ด้วยการกำจัดสิ่งไม่ดีที่มีอยู่ในใจให้หมดไป แล้วเติมเต็มสิ่งดีๆ ให้กับชีวิต เพื่อการมีชีวิตที่ราบรื่น สะดวกสบาย และมีความสุขทั้ง

ในชีวิตปัจจุบัน และยังสืบต่อไปในชีวิตหน้าอีกด้วย

ท่านผู้ฟังลองคิดดูสิว่า ท่านมีบุคลิกเป็นเช่นใด บางคนมองตัวเองไม่ออกเพราะมี **อัตตา** เข้ามาขวางกั้น ให้เกิดเป็นความ **เข้าข้างตนเอง** จึงแนะนำให้ดูคนที่อยู่รอบข้าง แล้วนำเอามาเปรียบเทียบของตนเองว่าเหมือนหรือต่างไปจากเขาผู้ถูกมอง ลักษณะเฉพาะตนที่เสนอให้มองนั้น เป็นต้นว่าความหงุดหงิด งุ่นง่าน ขี้บ่น มักโกรธ ชอบจับผิดคนอื่น มาทำงานสายอยู่เสมอ มีลักษณะเป็นคนปากหวานกันเปรี้ยว ปากกับใจไม่ตรงกัน ฯลฯ หรือมีบุคลิกตรงกันข้าม เป็นคนสงบเย็น พูดจามีสาระสร้างสรรค์ ชอบช่วยเหลือคนอื่น

ดีเสมอต้นดีเสมอปลาย คนชอบเข้าใกล้ชอบคบหาสมาคม ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้เป็นบุคลิกเฉพาะตัวของแต่ละคน เมื่อมองคนอื่นได้แล้ว ต้องย้อนกลับมามองตัวเองว่า พฤติกรรมใดที่เราชื่นชอบ และมีอยู่แล้วกับตัวหรืออยากทำให้เกิดมีขึ้นก็ยอมทำได้ เพราะมนุษย์เป็นสัตว์ที่มีความแกล้วกล้าในการพัฒนาตัวเองได้ดีกว่าสัตว์ที่อยู่ในภพภูมิอื่น เช่น เดรัจฉาน เทวดา หรือพรหม ก็ยังมีอาจพัฒนาได้เท่า

ในสังคมมนุษย์มีบุคคลอยู่ประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเป็นคนมักโกรธมีโทสะรุนแรง เข้มโหด ขาดเมตตา มีพฤติกรรมชอบในการเบียดเบียนผู้อื่นชอบทำร้ายสัตว์อื่นให้ได้รับความเดือดร้อนอยู่เสมอ สังคมสมมุติ

เรียกบุคคลผู้มีลักษณะประจำตัวเช่นนี้ว่า **มนุษย์สเนรโยโก หรือมนุษย์นรก** มีร่างกายเหมือนมนุษย์ทั่วไป แต่มีจิตใจเหมือนกับสัตว์ที่กำเนิดอยู่ในภพนรก เมื่อมองพฤติกรรมของมนุษย์ประเภทนี้ออกแล้ว ต้องถามตัวเองว่ามีพฤติกรรมเป็นดังเช่นเขาไหม หากมีเหตุใดมาทำให้จิตใจแล้วตัวเองยังมีความโกรธเกิดขึ้น ต้องรีบกำจัดอารมณ์เช่นนี้ให้หมดไปจากใจ เพราะหากปล่อยความโกรธให้เกิดขึ้นบ่อยๆ ผลของความโกรธจะถูกเก็บสั่งสมไว้ในจิตใจ เป็นความผูกโกรธ ส่งผลร้ายให้กับตัวเองและผู้รอบข้างได้ ยิ่งไปกว่านั้นหากปล่อยให้ความโกรธมีกำลังมากยิ่งขึ้น จนทำให้เป็นผู้มีโทสะรุนแรง โอกาสที่จะนำพาชีวิตตัวเองไปอยู่ในคุกในห้วงขังยอมเกิดขึ้นได้

ที่สุดเมื่อตายแล้วความโกรธยังเป็นแรงส่งพาจิตวิญญาณให้โคจรไปได้ร่างใหม่อยู่อาศัยในภพนรก ที่มีแต่ความทุกข์ล้วนๆ จากการถูกรุทรมานได้อีกด้วย นี่เป็นวิธีนำชีวิตไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในนรก เมื่อท่านทราบเหตุแล้ว ก็สามารถเลือกทางชีวิตมิให้ดำเนินไปเช่นนั้น ด้วยการกำจัดต้นเหตุคือโทสะมิให้เกิดขึ้นกับใจของตัวเอง

คนในสังคม**มนุษย์ประเภทที่สอง** ได้แก่ คนที่มีพฤติกรรมทุจริตข้อสองชอบคดโกง ชอบคอร์รัปชั่น เบียดบังทรัพย์สินของสังคม ทรัพย์สินของส่วนรวม หรือไปเอาทรัพย์สินที่เจ้าของมิได้อนุญาต ฯลฯ มนุษย์ผู้มีพฤติกรรมแบบนี้หาดูเป็นตัวอย่างได้ง่ายในสังคมปัจจุบัน

ผู้เห็นผิดเห็นว่าการคอร์ปชั่นเป็นเรื่องปกติของผู้มีตำแหน่งของผู้มีอำนาจในสังคม โดยระลึกลำไม่ได้ว่าผลของความประพฤติเช่นนั้นเป็นเหตุนำไปสู่การเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพเปรต มนุษย์ผู้มีพฤติกรรมเป็นแบบนี้ ถูกสังคมสมมุติเรียกว่า **มนุสฺสเปโต หรือมนุษย์เปรต**

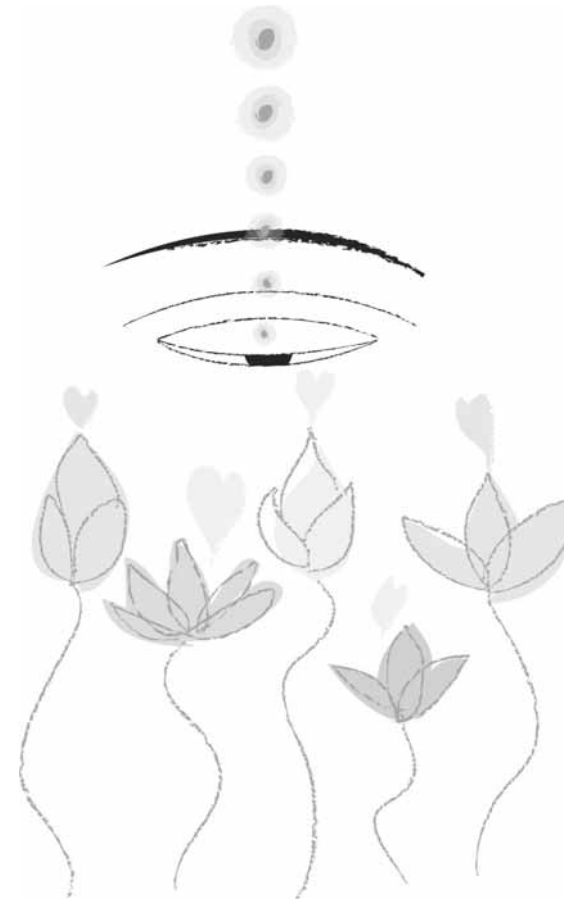
คนในสังคม**มนุษย์ประเภทที่สาม** พวกนี้มีพฤติกรรมแสดงออกในทางเป็นทาสของอบายมุข ชอบเล่นพนัน ซื่อห่วยซื่อลือตเตอร์ เมื่อดูการแข่งขันในทางกีฬา มักมีจิตโน้มไปในทางถือหางวางเดิมพัน เอาแพ้อะไรกัน ชอบพูดแต่ไม่ชอบทำงานด้วยความเกียจคร้าน และชอบมั่วสุมกับคนชั่ว ฯลฯ โดยหารู้ไม่ว่าสิ่งต่างๆ ที่ตนแสพหรือบริโภคนั้น เป็นทาง

นำพาชีวิตไปสู่ความเลื่อม มนุษย์ประเภทนี้ใช้ปัญญาเห็นผิด (อวิชชา) เป็นเครื่องล่องนำชีวิตจึงมีจิตเป็นทาสของความเลื่อมเหล่านั้น ในสังคมมนุษย์จึงเรียกผู้มีลักษณะเช่นนี้ว่า **มนุสฺสติรัจฉาโน** อันเป็นเหตุแห่งการเป็นผู้หลงผิด หรือรู้ไม่จริงแท้คือการพัฒนาความรู้ที่ผิดแนวทาง ได้แก่ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการฟังการอ่าน (สุตมยปัญญา) และความรู้ที่ได้จากการคิด พิเคราะห์ วิเคราะห์ วิจัย (จินตามยปัญญา) ทั้งสองแนวทางนั้นเป็นการพัฒนาความรู้ที่ทำได้ง่าย และชาวโลกนิยมประพฤติกัน ความรู้หรือปัญญาประเภทนี้ เข้าถึงเหตุผล (ความจริง) ที่มีกาลเวลาเป็นตัวกำหนด เมื่อกาลเวลาผ่านไปความจริงที่เคยเป็นจะกลับมาเป็นความไม่จริง คือไม่มีเหตุผลสนับสนุนนั่นเอง

ความจริงประเภทนี้จึงถูกสมมุติเรียกว่า **“สภาพสังขะ”** คนที่มีความรู้เช่นนี้ จึงถูกเรียกว่าเป็นผู้รู้ไม่จริงแท้ (อวิชชา) หรือคือความหลงนั่นเอง ในฐานะที่ผู้บรรยายเคยผ่านสภาวะเช่นนี้มาก่อน และได้มีโอกาสพัฒนาปัญญาสูงสุด (ภาวนามยปัญญา) ให้เกิดขึ้นกับจิตของตัวเองได้ จึงได้รู้ว่า เหตุผลที่เป็นจริงแท้และไม่เนื่องด้วยกาลเวลายังมีอยู่ ซึ่งถูกเรียกว่า **“ปรมัตตสังขะ”** ด้วยเหตุนี้จึงได้เห็นความแตกต่างของความรู้หรือตัวปัญญาที่เข้าถึงความจริงว่ามีอยู่สองระดับและเรียกความรู้ที่เข้าถึงความจริงไม่แท้ว่า **อวิชชา** ผู้ที่มีความรู้เช่นนี้จึงเรียกว่าเป็นคนหลงนั่นเอง โดยเฉพาะคนที่เรียนมาสูงในทางโลก ทำให้จิตหลงติดอยู่กับโลกธรรม (ลาภ-เสื่อมลาภ, ยศ-เสื่อมยศ, สุข-

ทุกข์, สรรเสริญ-นินทา) และวัตถุ จึงแสวงหาไขว่คว้าเอามาประดับตัวตนให้ดูดีดูเด่นกว่าคนอื่นในสังคมด้วยกัน โดยหารู้ไม่ว่านั่นเป็นการสร้างเหตุแห่งการไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพเดรัจฉาน มนุษย์ที่มีลักษณะเช่นนั้น จึงถูกเรียกว่า **มนุสฺสตีรจฺฉานโน** ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนั่นเอง ผู้ใดประสงค์พิสูจน์คำกล่าวที่เป็นสัจธรรมนี้ทำได้ไม่ยาก ด้วยการนำตัวเองเข้าไปพัฒนาจิตจนเข้าถึงความตั้งมั่นสูงสุด ตามวิธีการที่เรียกว่า **สมถภาวนา** จิตที่ตั้งมั่นสูงสุดนี้เรียกว่า **อัปปนาสมาธิ** หรือสมาธิในองค์ฌานเมื่อนำจิตออกจากฌานแล้ว ทิพพจักขุอันเป็นปัญญาสูงสุด (ญาณ) ฝ่ายโลกียะ ย่อมนำไปรู้เห็นเข้าใจในเรื่องนี้ได้

บุคคลประเภทที่สี่ ได้แก่ผู้ที่มีศีลมีธรรม
 คุ่มครองใจ คนเช่นนี้มีพฤติกรรมสะอาดด้วย
 ศีล มีพฤติกรรมดีงามด้วยธรรม ผู้ใดมีศีลมี
 ธรรมคุ่มใจ ผู้นั้นมีเทวดาคุ่มรักษา ทั้งนี้เป็น
 เพราะการสร้างและสั่งสมความดีเป็นคุณธรรม
 ของมนุษย์ การคุ่มรักษามนุษย์ผู้มีความดีงาม
 เป็นคุณธรรมของสวรรค์ บุคคลที่มีลักษณะ
 เช่นนี้จึงมีชีวิตไม่วิบัติด้วยอุบัติเหตุใดๆ และ
 หากถึงอายุขัยต้องตายลงในวันใด ศีลที่มีอยู่
 กับใจจะเป็นแรงผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจร
 ไปเข้าอยู่อาศัยในร่างใหม่ที่เป็นมนุษย์ นั่นคือ
 ตายจากความเป็นมนุษย์ แล้วได้กลับมาเกิด
 เป็นมนุษย์อีกครั้ง มนุษย์ที่มีลักษณะเช่นนี้
 จึงถูกเรียกว่า **“มนุสฺสภูโต”** หรือคือมนุษย์แท้
 นั่นเอง

สุดท้าย **บุคคลประเภทที่ห้า** คือ มนุษย์ที่มีความละเอียดอ่อนต่อการทำชั่วและมีความเกรงกลัวต่อผลของบาปกรรมที่จะเกิดตามมาให้ตนเองได้รับ มนุษย์ประเภทนี้ไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำในสิ่งอันเป็นความชั่วร้าย ทั้งในที่ลับและในที่แจ้ง มนุษย์ที่มีลักษณะเช่นนี้ในสังคมมีอยู่เป็นจำนวนน้อย และถูกสมมุติเรียกว่า **มนุสฺสเทโว** เมื่อใดที่เขาเหล่านี้นำพาชีวิตไปสู่ความสิ้นสุดของอายุขัย แรงกรรมคือความละเอียดชั่วกลัวบาป (หิริโอตตปฺปะ) จะผลักดันจิตวิญญาณ ให้โคจรไปเข้าอยู่อาศัยในร่างใหม่ที่อยู่ในภพสวรรค์

ในครั้งพุทธกาลพระพุทธะได้ตรัสกับหมู่พราหมณ์ในชนบทของแคว้นโกศลถึง

ทางแห่งการกระทำที่เป็นกุศลในทำนองที่ว่า “พราหมณ์ กุศลกรรมบถ ๑๐ (เว้นจากการทำลายชีวิต เว้นจากการเอาของที่เขาไม่ได้ให้ เว้นจากการประพฤติผิดในกาม เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการพูดหยาบ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ ไม่โลภคอยจ้องอยากได้ของเขา ไม่คิดร้ายเบียดเบียนเขา และเห็นชอบตามคลองธรรม) เป็นทางดำเนินไปสู่สวรรค์ อกุศลกรรมบถ ๑๐ เป็นทางดำเนินไปสู่นรก”

นอกจากนี้แล้วผู้ใดพัฒนาตนให้เป็นผู้มี **ศีลแปดคัมภรองใจ** หรือหมั่นให้ทานและรักษาศีลห้าได้ตลอดชีวิต โอกาสไปเกิดเป็นเทพบุตรเทพธิดาอยู่ในภพสวรรค์ย่อมมีได้เป็นได้

สรุปแล้วในสังคมมนุษย์มีอยู่ ๕ ประเภท เมื่อผู้รู้มาบอกกล่าวแล้วท่านต้องย้อนกลับมาดูที่ตัวเองว่า ท่านเป็นมนุษย์ประเภทไหน ซึ่งมนุษย์แต่ละประเภทจะเป็นตัวกำหนดทิศทางไปเกิดใหม่ของชีวิต **บุคคลผู้มีสภาวะของจิตเป็นปุถุชนใกล้สิ่งไหนย่อมเป็นเหมือนสิ่งนั้น** ใกล้คนไม่ดี เช่น คนที่ชอบพูดจาฉินทนา คนที่ชอบดื่มสุราเล่นการพนัน ซึ่งเป็นอบายมุขเป็นทางวิบัติของชีวิต ย่อมไปรวมอยู่ในกลุ่มเดียวกันเพราะมีจิตเข้ากันได้ ผู้บรรยายเคยประพจน์ไม่ดีเช่นนี้มาก่อนเพราะมีจิตเห็นผิดไปจากธรรม ต่อมาได้พัฒนาจิตวิญญาณของตัวเองให้กลับมาเป็นผู้เห็นถูก เห็นทุกข์เห็นโทษของการมีจิตเป็นทาสของอบายมุข จึงได้เกรงกลัวบาปที่จะตามมาให้ผลในวันข้างหน้า

จึงได้แก้ไขตนเองให้กลับมาประพจน์อยู่ในแนวทางที่ดี ใครผู้ใดจะเห็นดีด้วยหรือไม่เห็นดีด้วยก็เป็นเรื่องของเขา เขาจะนำพาจิตวิญญาณไปเกิดใหม่อยู่ในภพภูมิใดก็เป็นเรื่องของเขา ผู้บรรยายไม่มีสิทธิ์เข้าไปก้าวก้าวในชีวิตของใครผู้ใด เขาต้องบริหารจัดการชีวิตด้วยตัวของเขาเอง ในฐานะที่เคยเป็นเพื่อนกันก็ชี้ทางถูกชี้ทางผิดให้แก่กัน และจะช่วยให้ได้ อีกครั้งก็ตอนที่อุทิศบุญกุศลไปให้เขา เมื่อเขาไม่เชื่อ และนำพาชีวิตไปสู่ความตกต่ำในวันข้างหน้า

ตรงกันข้ามผู้ใดมีกัลยาณมิตรเป็นเพื่อน เขาจะคอยเป็นผู้ป้องกัน ชัดขวางไม่ให้เราประพจน์ชั่ว และยังชักชวนให้ทำดี ประพจน์ดี

ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลและไม่ผิดธรรม
 ผลกรรมที่ทำจะถูกเก็บสั่งสมไว้ในจิตเป็นบุญ
 เมื่อถึงอายุขัยต้องตายไป แรงของบุญจะหนุน
 ส่งจิตวิญญาณ ให้ไปเข้าอาศัยอยู่ในร่างใหม่
 ในภพภูมิที่ดี เป็นสุคติภพ ด้วยเหตุนี้การคบ
 เพื่อนดีเพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตร จึงนำมาซึ่ง
 ความประพฤติกี่ดีงาม ความประพฤติกี่ให้
 ผลเป็นบุญ ท่านผู้ฟังจึงต้องเลือกคบหาสมาคม
 กับมนุษย์ให้ถูกต้องตรงกับสิ่งที่ตนเองปรารถนา

ดังนั้นการเดินทางของชีวิตจึงมีอยู่สอง
เส้นทางให้เลือก เส้นทางหนึ่งนำพาชีวิตไปสู่
ความตกต่ำ และอีกเส้นทางหนึ่งนำพาชีวิตไป
สู่ความขึ้นสูง บุคคลมีชีวิตเป็นของตัวเองจึง
 ต้องเลือกทางเดินของชีวิตด้วยตัวเอง ด้วยการ

ใช้ปัญญาเป็นเครื่องส่องนำทาง ทั้งนี้เพราะ
 หลังจากทิ้งชั้นธลาโลกไปแล้ว ยังมีภพภูมิอื่น
 รอรับชีวิตใหม่อยู่ข้างหน้า

ภพอันเป็นที่เกิดของสัตว์เดรัจฉาน และ
 ภพอันเป็นที่เกิดของสัตว์ที่เป็นมนุษย์ สอง
 ภพนี้เท่านั้นที่สามารถสัมผัสเห็นได้ด้วยตา
 เนื้อตาหนัง เหตุเพราะเป็นสัตว์กายหยาบ
 นอกจากสองภพนี้แล้วยังมีภพภูมิอื่นอันเป็น
 ที่อยู่ของสัตว์ที่มีกายละเอียด หรือเรียกว่า
 สัตว์กายทิพย์ ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา
 เนื้อตาหนัง เหตุเพราะพลังงานที่ใช้ตรวจวัด
 เช่น แสงสว่างจากไฟฟ้า หรือแสงสว่างจาก
 ดวงอาทิตย์ มีขนาดความถี่ของคลื่นแสงใหญ่
 เกินที่จะตกกระทบสัตว์ที่กายละเอียดได้

จึงไม่สามารถสะท้อนภาพของสัตว์กายละเอียด
มาให้ตรวจวัดได้ ตาเนื้อตาหนังจึงมองไม่เห็น
ด้วยเหตุนี้ จิตเป็นพลังงานที่มีความถี่ช่วง
คลื่นเล็กที่สุด ผู้ใดสามารถปรับความถี่ของ
ช่วงคลื่นจิตให้มีความถี่คงที่ได้ด้วยการเข้าฌาน
เมื่อนำจิตออกจากฌานได้แล้ว คำว่าตาทิพย์
(ทิพพจักขุ) ย่อมเกิดขึ้นและสามารถเห็นสัตว์
ที่มีกายละเอียด เช่น เปรต อสุรกาย สัตว์นรก
สัมภเวสีที่เดินไปเดินมาอยู่ข้างถนน เทวดา และ
พรหมได้ ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปพัฒนาจิต
ตนเองจนมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับเรื่องนี้
จึงเข้าถึงเหตุผลได้ ๓ ระดับ คือ ใช้พลังงาน
แสงสว่างส่องกระทบตัวแบบที่เรีย แล้วสะท้อน
ภาพออกมาผ่านเลนส์ขยายภาพให้ใหญ่ ๘๐๐-
๑,๐๐๐ เท่า ตาจึงสามารถเห็นตัวแบบที่เรียได้

ใช้พลังงานอิเล็กทรอนิกส์ตกกระทบอนุภาค
ไวรัส แล้วสะท้อนกายออกมาผ่านเลนส์ที่
เป็นสนามแม่เหล็กไฟฟ้า ขยายภาพให้ใหญ่
ขึ้นหลายพันเท่า ตาจึงสามารถเห็นรูปร่างของ
อนุภาคไวรัสได้ สุดท้ายใช้พลังงานจิต ที่จูน
คลื่นความถี่ให้คงที่ได้แล้วส่องให้ตกกระทบ
สัตว์กายละเอียด และสะท้อนภาพออกมา
โดยมีจิตทำหน้าที่เป็นเครื่องรับภาพ จึงได้เห็น
เทวดาได้ว่ามีอยู่จริง นี่คือนิพพิสุจน์ความจริง
ที่อยู่เหนือประสาทสัมผัสหรือคือจิตสัมผัส
นั่นเอง จึงสรุปได้ว่ามนุษย์สามารถสัมผัส
สัตว์ในแต่ละภพภูมิด้วยประสาทสัมผัสและ
จิตสัมผัส

จากวิธีการที่บอกเล่ามาเป็นเรื่องของ

เหตุและผลซึ่งจะเกิดเป็นจริงได้ต่อเมื่อเหตุและผลต้องมีความสัมพันธ์กัน หรือคือเหตุปัจจัยต้องลงตัวนั่นเอง

บางคนสงสัยว่า ทำไมคนจึงมีความแตกต่างกัน ผู้บรรยายขอเรียนว่าคนมีความแตกต่างกันด้วยผลของกรรมที่ถูกเก็บสั่งสมอยู่ในจิต การตายของมนุษย์ไปสู่ภพภูมิใดจะมีแรงกรรมเป็นตัวผลักดันจิตวิญญาณให้โคจรไปสู่ หากมีกรรมดีเป็นแรงส่ง การโคจรของจิตไปได้ร่างใหม่อยู่อาศัยในภพที่เป็นสุคติ จึงเกิดขึ้นได้ ตรงกันข้ามหากมีกรรมชั่วเป็นแรงส่ง การโคจรของจิตไปได้ร่างใหม่อยู่อาศัยในภพที่เป็นทุคติจึงเกิดขึ้นได้ จึงสรุปลงได้ว่า**คนแตกต่างกันด้วยผลของกรรมที่ถูก**

เก็บสั่งสมไว้ในดวงจิต

การเกิดเป็นมนุษย์ที่มีรูปร่างอยู่ในปัจจุบัน ต้องมีปัจจัย ๓ อย่างถึงพร้อม คือ มีสเปิร์มเข้าผสมกับไข่ แล้วมีจิตวิญญาณเข้าอยู่อาศัยในตัวอ่อนที่เกิดขึ้นจากการผสมนั้น นักวิทยาศาสตร์มิได้ศึกษาเรียนรู้ความจริงในเรื่องของจิตวิญญาณได้อย่างถ่องแท้เช่นพระพุทธะ จึงมิได้สนใจในปัจจุบันสุดท้ายนักวิทยาศาสตร์เอาสเปิร์มผสมกับไข่ในหลอดแก้ว โดยหวังจะให้เกิดเป็นเด็กมีรูปร่างคลานออกมาจากหลอดแก้ว ย่อมเป็นไปได้หลังจากเอาสเปิร์มผสมกับไข่และพัฒนามาเป็นตัวอ่อนในระยะแรกแล้ว จึงได้ย้ายตัวอ่อนไปฝังไว้ในผนังมดลูกของผู้ที่ทำหน้าที่เป็นแม่

เมื่อนั้นปัจจัยตัวที่สามคือจิตวิญญาณจึงเข้า
 อยู่อาศัยได้ เป็นรูปนามแล้วพัฒนามาเป็น
 มนุษย์เต็มวัยได้ ปัญหาจึงมีอยู่ว่าจิตวิญญาณ
 ที่มีคุณภาพเป็นเช่นไรจะมาเข้าอยู่อาศัยในตัว
 อ่อนในมดลูกของผู้เป็นแม่ ผู้ใดพัฒนาจิต
 จนเกิดปัญญาเห็นแจ้งขึ้นได้ ย่อมรู้เห็นเข้าใจ
 ได้ถ่องแท้ว่า **สภาวะจิตของผู้เป็นแม่มีคุณภาพ
 เป็นเช่นใด จิตวิญญาณที่มีคุณภาพอยู่ใน
 ระดับเดียวกันย่อมอยู่ร่วมกันได้** หากผู้เป็นแม่
 เป็นผู้ทุศีลไร้ธรรม จิตของผู้เป็นแม่ย่อมมี
 บาปสังขม จิตวิญญาณที่เข้าสู่ตัวอ่อนในท้อง
 แม่ต้องมีบาปสังขมอยู่ในระดับเดียวกัน ใน
 ทางกลับกันหากจิตของผู้เป็นแม่มีบุญสังขม
 เป็นผู้มศีลมีธรรมประจำใจ จิตวิญญาณที่มี
 ความสะอาด มีคุณความดีสังขมย่อมโคจร

เข้าอยู่อาศัยในตัวอ่อนนั้นได้ ดังตัวอย่างของนางวิสาขาผู้มีสภาวะจิตเป็นโสดาบัน มีปัญหาที่จิตวิญญาณใดไม่สามารถโคจรเข้าอยู่อาศัยในครรภ์ของนางได้จึงทำให้ไม่มีลูกสืบตระกูลนางวิสาขาได้นำปัญหาไปกราบทูลพระพุทธะให้ทรงทราบ พระพุทธะจึงได้เสด็จขึ้นไปบอกแก่เทวดาผู้เป็นปฤชุนที่มีความเห็นถูก อนุญาตให้ไปเกิดเป็นลูกของนางวิสาขาได้ จึงมีเทวดาส้มครลงไปเกิดเป็นลูกของนางวิสาขามากมาย แต่เข้าอาศัยอยู่ในครรภ์ได้เพียง ๒๐ คนที่เหลือได้มาเกิดเป็นหลานเป็นบริวารจนครบจำนวนผู้สมัคร ทั้งลูกหลานและบริวารจึงมีคุณสมบัติเป็นมनुสสเทโวทุกคน มีความละเอียดซื่อสัตย์ บำเพ็ญทาน รักษาศีล เป็นพื้นฐานของจิตวิญญาณเช่นเดียวกับผู้เป็นแม่เป็นญาติ

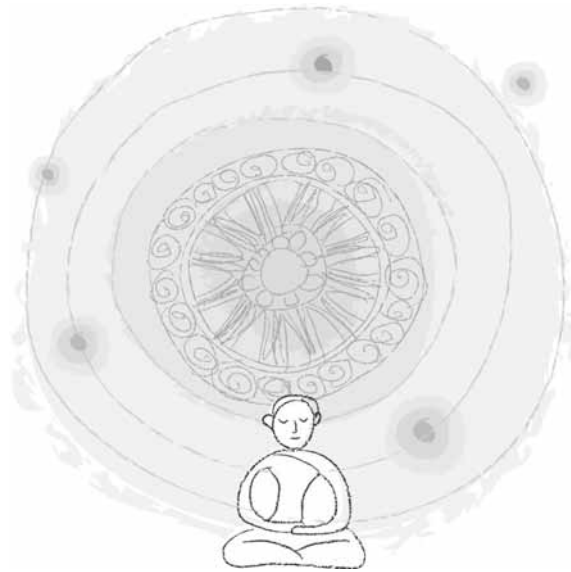

จึงอยู่ร่วมกันได้

ร่างกายเป็นสิ่งสมมุติให้จิตเข้าอยู่อาศัยชั่วคราว ร่างกายเกิดขึ้นจาก ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่ผู้เป็นพ่อและแม่ร่วมกันสร้างขึ้น แล้วเรคือจิตที่มีบุญและบาปสั่งสมได้เข้าอยู่อาศัย เกิด แก่ ตาย หมุนเวียนอยู่เช่นนี้เรื่อยไป ทรายใดที่จิตวิญญาณยังมีสิ่งเศร้าหมอง (กิเลส) สะสมเป็นสันดานอยู่ในจิต ส่งผลให้เห็นผิดยึดติดอยู่กับกาม ยึดติดอยู่กับภพ ยึดติดอยู่กับความไม่รู้จริง (อวิชชา) บุคคลจึงหลงผิดเข้าใจผิดคิดว่านี่มือของเรา แขนของเรา ตัวของเรา หน้าตาของเรา ฯลฯ ซึ่งผู้พัฒนาปัญญาสูงสุดมิได้เห็นเป็นเช่นนั้น ผู้ใดมีประสบการณ์ตายแล้วฟื้นหรือพัฒนาจิตจนเข้าถึงปฐพเพนิวาสนุสติญาณได้

ย่อมรู้เห็นเข้าใจอย่างแท้จริงว่า ร่างกายมิได้เป็นของเรา ร่างกายเป็นเพียงที่พักอาศัยชั่วคราวของจิตวิญญาณ ในที่สุดแล้วทุกคนต้องส่งคืนร่างกายกลับสู่ธรรมชาติดั้งเดิม ลมกลับไปสู่ลม ไฟกลับไปสู่ไฟ น้ำกลับไปสู่น้ำ และดินกับคืนสู่ดินที่ครั้งหนึ่งเคยจากมา เพื่อทำหน้าที่ประชุมกันเป็นร่างกายให้จิตวิญญาณของสัตว์ได้อยู่อาศัยนั่นเอง

ผู้บรรยายไปได้ความรู้สูงสุดเช่นนี้มาเมื่อตอนไปฝึกกรรมฐานอยู่ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์ มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะนั่งบริกรรมพองหนอ-ยุบหนอ จิตเข้าถึงความตั้งมั่นแล้วไปเห็นจิตของตัวเองหลุดออกไปจากร่างกาย จึงได้เห็นด้วยจิตที่หลุดออกไปว่า

ร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา เป็นสิ่งที่หยาบยืมาให้จิตได้ใช้ชั่วคราว ในที่สุดต้องส่งคืนกลับสู่ธรรมชาติดั้งเดิม ดังที่ผู้มีประสบการณ์ตายแล้วฟื้นกลับสู่ร่างเดิม จึงจะมีโอกาสรู้เห็นเข้าใจความจริงที่เป็นเช่นนี้ได้ สำหรับผู้ที่ไม่ม่ประสบการณ์ตรงทั้งสองอย่าง จะรู้เห็นเข้าใจความจริงของร่างกายตัวเองได้ ก็ต่อเมื่อถึงวันที่จำเป็นต้องทิ้งชั้นธลาโลก ไปหาร่างอื่นเข้าอยู่อาศัยใหม่ แต่หมดโอกาสที่จะมาบอกเล่าเรื่องเช่นนี้ให้ผู้อื่นได้รู้ ด้วยเหตุนี้**ผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ลัทธิธรรมเกี่ยวกับร่างกาย ต้องพัฒนาจิตตามแนวทางที่บอกเล่ามาข้างต้น** เมื่อได้นำจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นฌาน จะทำให้จิตมีความเป็นระเบียบ มีความถี่คลื่นจิตคงที่ จึงจะสามารถนำพลังงานจิตเช่นนั้น

มาใช้งานได้ ถ้าจะเปรียบเทียบกันก็คล้ายกับ
คลื่นเรดาร์ที่นักวิทยาศาสตร์พัฒนาขึ้นมา
และนำไปใช้ตรวจวัดเครื่องบินที่อยู่ห่างไกล
พื้นวิสัยที่ตาเนื้อตาหนังสัมผัสได้

ดังได้กล่าวไว้ข้างต้นว่า คนมีความ
แตกต่างกันด้วยเหตุแห่งบุญและบาปที่ถูกร
เก็บสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณ ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า
จิตวิญญาณที่เข้ามาอยู่อาศัยในตัวอ่อนที่อยู่ใน
ในท้องผู้เป็นแม่นั้น เป็นจิตวิญญาณที่ใคร
มาจากภพภูมิใด หากสัตว์นรกหมดอายุขัย
แล้วจิตวิญญาณใครจะมาเกิดเป็นมนุษย์ ยังมี
เศษของกรรมในนรก คือความโกรธ ความ
เหี้ยมโหด ปล้นฆ่า ขาดสติสัมปชัญญะ ฯลฯ
หลงเหลือเป็นเศษของกรรมไม่ดีตกค้างอยู่

เมื่อได้มาเกิดเป็นมนุษย์ และแรงผลึกของ
อกุศลกรรมให้ผล พฤติกรรมแบบสัตว์นรก
จึงเกิดขึ้นกับมนุษย์สเนรยโกได้

หากจิตวิญญาณใครมาจากสัตว์ในภพ
เปรตที่หมดอายุขัย แต่เศษของกรรมลักขโมย
เบียดบัง คดโกง คอร์ปชั่น ฯลฯ ยังมีหลง
เหลืออยู่ เมื่อได้โอกาสมาเกิดเป็นมนุษย์สเนรยโก
แรงของอกุศลกรรมจึงมีโอกาสส่งผลมนุษย์
ประเภทนี้ให้มีพฤติกรรมเหมือนสัตว์ในภพ
เปรตได้

หากจิตวิญญาณใครมาจากสัตว์ในภพ
เดรัจฉานที่หมดอายุขัยแต่เศษของกรรมที่
หลงติดในโลกกรรม หลงติดในวัตถุ หลงติด

ในความอิจฉาริษยา โต้แย้งโต้เถียง ฯลฯ ยังหลงเหลืออยู่ในจิตวิญญาณ เมื่อได้มีโอกาสมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งโน้ แรงแห่งอกุศลกรรม จึงมีโอกาสส่งผลมนุษย์ประเภทนี้ให้มีพฤติกรรมเหมือนกับสัตว์ที่อยู่ในภพเดรัจฉานได้

หากจิตวิญญาณโคจรมาจากสัตว์มนุษย์ที่หมดอายุขัย แต่เศษของกรรมดีคือมีศีลมีธรรมเป็นพื้นฐานของใจยังหลงเหลืออยู่ เมื่อได้มาเกิดเป็นมนุษย์อีก โรงแห่งอกุศลกรรม จึงส่งผลมนุษย์ประเภทนี้ ให้มีพฤติกรรมเป็นผู้มีใจสะอาด และเป็นผู้มีจิตทรงไว้ซึ่งความดีงาม และสุดท้ายหากจิตวิญญาณโคจรมาจากสัตว์เทวดาในภพสวรรค์ที่หมดอายุขัย แต่เศษของกรรมดีผลักดันให้มาเกิดเป็นมนุษย์เทโว

การมีพฤติกรรมละอายชั่วเกรงกลัวต่อบาป มีพฤติกรรมกตัญญูกตเวที มีพฤติกรรมชอบบำเพ็ญทานรักษาศีลของบุคคลประเภทนี้จึงได้เกิดขึ้น ต่างๆ เหล่านี้จึงเป็นเหตุทำให้มนุษย์มีพฤติกรรมที่ไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะผู้ที่มาเกิดเป็นมนุษย์เทโว พวกนี้มีจิตใจที่ละเอียดอ่อน มีจิตอ่อนไหวต่อสิ่งกระทบที่ไม่ดี หากได้รับการดูต่ำกว่ากล่าวโดยไม่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล มนุษย์ประเภทนี้จะเศร้าใจเสียใจยาวนาน ด้วยเหตุที่เป็นเทวดาลงมาเกิดจึงมีจิตใจบริสุทธิ์และอ่อนไหวง่าย พ่อแม่ที่อธิษฐานขอให้ลูกเทวดา เมื่อเขาลงมาเกิดเป็นลูกแล้ว แต่ยังมีเศษกรรมจากสวรรค์หลงเหลืออยู่ กินข้าวแล้วไม่ต้องล้างจาน ตื่นแล้วไม่ต้องเก็บที่นอนให้เข้าที่เข้าทาง บ้านรกไม่ต้องกวาดถู

ฯลฯ เหล่านี้ในภาพสวรรค์เขาไม่มีงานให้ต้องทำ
 ดังนั้น ผู้ปรารถนาจิตวิญญาณของเทวดาให้
 เขามาเกิดเป็นลูกจึงต้องทำงานแทนเขาด้วย
 ต้องเป็นข้าทาสรับใช้เขาไปจนกว่าจะสิ้นอายุขัย
 แล้วตายจากไป เหล่านี้มีโชด้วยเหตุบังเอิญ
 แต่มีที่มาที่ไปมีเหตุผลรองรับในปรากฏการณ์
 ที่เกิดขึ้นทุกเรื่อง โดยความรู้ทางวิทยาศาสตร์
 ไม่สามารถตามรู้ความจริงที่ยกขึ้นมาบอกเล่าได้

นอกจากที่มาของจิตวิญญาณแล้ว เหตุ
 ปัจจัยที่ทำให้คนมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน
 ในเรื่องที่สองคือ **การพัฒนาปัญญาทางโลก**
 (สุดมยปัญญาและจินตามยปัญญา) ยิ่งพัฒนา
 ให้มากขึ้นจะทำให้มีไอคิว (Intelligent
 Quotient) สูงพร้อมทั้งมีอัตตา (Ego) คือ

ตัวตนหรือความเห็นแก่ตัวสูงตามไปด้วย
 ฉะนั้น คนที่พัฒนาปัญญาไอคิวมาสูง จึงมี
 พฤติกรรมเห็นแก่ตัว มีจิตเป็นทาสของโลก
 ธรรมและวัตถุ จึงเบียดเบียนสังคมเบียดเบียน
 คนอื่น จึงใช้ความรู้แบบแยบยลซับซ้อนหา
 ผลประโยชน์ให้กับตัวเองด้วยการเข้าสู่ตำแหน่ง
 สูง ใช้อำนาจที่ไม่เป็นธรรม หาประโยชน์เข้า
 ตัวและพวกพ้องได้ คนที่มีลักษณะเช่นนี้
 จึงสร้างปัญหาให้กับสังคมได้มาก

ปัญญาไอคิวเป็นปัญญาที่นิยมกันใน
 ทางโลกเพราะพัฒนาได้ง่าย และคนส่วนมาก
 หลงผิดคิดว่าเป็นความรู้สูงสุดที่มนุษย์สามารถ
 เข้าถึงได้ แต่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น มีคน
 จำนวนน้อยได้พัฒนาความรู้ จนเข้าถึงปัญญา

หยิ่งรู้เหตุผลที่เป็นจริงแท้ (ปรมาตถัสัจจะ) และเป็นความจริงที่ไม่เนื่องด้วยกาลเวลา แม้กาลเวลาจะผันแปรเนิ่นนานออกไปยาวนานเท่าใด เหตุผลคือความเป็นจริงประเภทนี้ มิได้แปรเปลี่ยนไปด้วย ความจริงเช่นนี้ยังคงเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม ปัญญาที่เข้าถึงความจริงแท้เรียกว่า **ภาวนามยปัญญา** ซึ่งเกิดมาจากจิตที่พัฒนาให้มีความตั้งมั่นเป็นสมาธิ จวนแน่น (อุปจารสมาธิ) แล้วใช้กำลังของสมาธิระดับนี้ไปพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง ด้วยการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ใครผู้ใดพัฒนาปัญญาเห็นแจ้งให้เกิดขึ้น แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้งส่องนำทางให้กับชีวิต เมื่อมีสิ่งไม่ดี เข้ามีอำนาจเหนือใจ เช่น ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความเห็นแก่ตัว ฯลฯ จึงจะสามารถ

กำจัดให้หมดไปจากใจได้ ปัญญาเห็นแจ้ง สามารถสร้างวิถีชีวิตที่ดีให้กับตัวเองหรือผู้อื่นได้ สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้หมดสิ้น ซึ่งต่างจากปัญญาโง่คืด หากนำมาใช้แก้ปัญหาแล้ว แก้ได้ไม่จบสิ้น คือแก้ปัญหาเดิมไม่ได้ แต่ไปสร้างปัญหาใหม่ให้เกิดขึ้น เป็นการแก้ปัญหาที่ไม่สิ้นสุดเช่นเดียวกัน เมื่อนำปัญญาโง่คืดไปใช้สร้างวัตถุเพื่ออำนวยความสะดวกสบายให้กับชีวิต ย่อมมีปัญหาคืออื่นเกิดตามมาภายหลังได้ เช่น การใช้ยาฆ่าแมลงกำจัดศัตรูพืชสามารถแก้ปัญหาให้กับพืชผลที่ปลูกบริโภคได้ แต่ไปสร้างมลพิษให้เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมได้ การสร้างอุตสาหกรรมผลิตสิ่งต่างๆ ขึ้นมาสร้างความมั่งคั่งในทางเศรษฐกิจ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาคือ เบียดเบียนสิ่งแวดล้อม เช่น

ทำให้โลกร้อน ทำให้หิมะขั้วโลกละลาย ทำให้ฤดูกาลแปรเปลี่ยน ซึ่งกระทบถึงวงจรชีวิตของสัตว์และมนุษย์ต้องเปลี่ยนตามไปด้วย ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้เป็นผลที่เกิดตามมา จากการใช้ปัญญาที่รู้ไม่จริงแท้แก้ปัญหาให้กับสังคมนั่นเอง ดังนั้นใครผู้ใดใช้ปัญญาเห็นผิดหรือเห็นไม่ตรงกับความเป็นจริงแท้ส่องนำทาง ให้กับชีวิต ย่อมมีอุปสรรคและปัญหาเกิดตามมาดำเนินชีวิตไม่สะดวก ไม่สบาย เป็นทุกข์ ธุรกิจการงานที่ทำมีปัญหาให้ต้องแก้ไขอยู่เสมอ

ทุกวันนี้การศึกษาที่นำสู่การพัฒนาความรู้ที่ผิดทาง ความรู้ที่รู้ไม่จริงแท้หรือจะเรียกว่า การศึกษาที่นำไปสู่ความเห็นผิด (มิจฉาทิฎฐิ) ก็ย่อมเรียกได้เพราะเป็นการศึกษาที่นำเอาจิต

วิญญาณไปผูกติดเป็นทาสของสรรพสิ่ง ใน วงสังคมนของผู้มีความเห็นผิด นิยมอวดอ้าง กันว่า ฉันใส่เสื้อผ้าแบรนด์เนมนี้ สวมรองเท้า แบรนด์เนมนี้ ถือกระเป๋าแบรนด์เนมนี้ ฯลฯ หากดูกันให้ชัด บุคคลประเภทนี้ไม่มีความเชื่อ มั่นตัวเอง จึงเอาจิตไปผู้ติดเป็นทาสของวัตถุ เอาความรู้ไม่จริงมาคุยโอ้อวดกันว่าใครมีมากกว่าใคร การบริโภคใช้สอยของผู้มีปัญญา เห็นผิด จึงบริโภคได้ทั้งสิ่งที่เป็นสาระและไม่ เป็นสาระกับชีวิต ยิ่งไปกว่านั้นยังบริโภคใช้ สอยเกินความจำเป็นของชีวิตอีกด้วย ดูให้ ชัดยิ่งขึ้น สินค้าที่ซื้อหามาประดับร่างกาย ซื้อ หามาปกปิดร่างกายมีราคาสูงด้วยมีกิเลสของ มนุษย์เป็นปัจจัยสนับสนุน คนที่มีความเห็นผิด จึงชื่นชมยินดีกับการบริโภคใช้สอยเช่นนี้ ส่วน

พวกที่มีปัญญาเห็นถูกเป็นเครื่องส่องนำทาง ให้กับชีวิต บริโภคใช้สอยแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ และเท่าที่จำเป็นกับชีวิตซึ่งมีไม่มาก บุคคล ประเภทนี้มีความสุขอยู่กับความพอใจในสิ่งที่ ตนเป็นตนมีตนได้รับ บุคคลประเภทนี้จึงมี จิตสงบ ส่งผลให้เกิดเป็นความสุขที่ละเอียด ประณีต และยืนยาวกว่าความสุขจากการเสพ การบริโภคดังเช่นบุคคลประเภทแรก

คนที่มีปัญญาเห็นถูกตามธรรม จะรู้เห็น เข้าใจชีวิตได้อย่างถูกต้อง ว่ามนุษย์มีการเกิด การแก่ การตายเป็นธรรมดา ที่ไม่มีใครผู้ใด ลักคนสามารถรอดพ้นไปจากกฎของธรรมชาติ เช่นนี้ได้ คนเห็นถูกจึงไม่หลงเอาจิตไปผูกติด เป็นทาสของวัตถุที่เป็นกำพว้า วัตถุที่ต้องทิ้ง

คืนสู่โลกในวันข้างหน้า จึงบริโภคใช้สอยเท่าที่จำเป็นกับชีวิต และมากกว่านั้น **ผู้รู้จริงตั้งใจให้สะอาดด้วยศีลตั้งใจให้ดีด้วยการประพฤติธรรม** เพราะรู้ว่าความสะอาดและความดีที่มีอยู่ในจิตใจ เป็นสิ่งที่ไม่กำพร้าเจ้าของ สามารถติดตามข้ามภพชาติ ให้ผู้เป็นเจ้าของได้บริโภคใช้สอยในชีวิตหน้าได้ หรือหากจำเป็นต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง ด้วยมีแรงผลักดันจากศีล ๕ ส่งนำให้มาเกิดและให้ไปเกิดอยู่ในครอบครัวที่มีลักษณะเป็นเช่นใด ขึ้นอยู่กับ การตั้งจิตปรารถนา (อธิษฐาน) ของบุคคล ซึ่งในสังคมปัจจุบันนิยมเรียกกันว่า **กำหนดสเปค (Specification)** ให้กับชีวิตนั่นเอง

ผู้มีปัญญาเห็นถูก สามารถเลือกวิถีของ

ชีวิตนี้และวิถีของชีวิตหน้าให้กับตัวเองได้ ด้วยการประพฤติเหตุให้ถูกต้อง เช่น อยากรวยเงิน ต้องให้ทรัพย์เป็นทาน อยากรวยต้องทำใจให้มีศีล อยากรดีต้องเจริญจิตตภาวนา ฯลฯ ส่วนคนที่ยังมีจิตเป็นทาสของความสวดยความงามของร่างกาย และมีทรัพย์มีปัจจัยสนับสนุนสามารถเลือกชีวิตให้กับตัวเองได้ แต่อุปสรรคและปัญหาของชีวิตยังมีให้ต้องแก้ ด้วยมีความรู้ไม่จริงเป็นต้นเหตุนั่นเอง หากมองให้ไกลไปถึงชีวิตหน้าด้วยแล้ว บุคคลประเภทนี้ไม่มีสิทธิ์เลือกได้ ด้วยมีกิเลสที่สั่งสมอยู่ในจิตใจเป็นแรงผลักดันไปสู่การเกิดใหม่ในภพภูมิที่ไม่ดี ดังนั้น **ผู้ที่มีความพร้อมในมนุษย์สมบัติและการพัฒนาความรู้ที่เห็นถูกต้องตามความเป็นจริงแท้ด้วยแล้ว ย่อมมีโอกาสดี**

ในการนำพาชีวิตไปสู่ความสะอาดสงบ และมีความสุขทั้งในชีวิตปัจจุบันและในชีวิตหน้า

การเกิด การแก่ การตาย หรือที่เรียกว่าชาติ ชรา มรณะ เป็นกฎธรรมชาติที่ครอบงำสรรพสัตว์อยู่ในวัฏสงสาร เมื่อมองย้อนกลับมาดูตัวเอง จะเห็นว่าร่างกายเป็นเหมือนบ้านให้จิตได้อยู่อาศัย คนที่มีปัญญาเห็นถูกต้องตามธรรม ย่อมชวนของออกจากบ้าน คือเปลี่ยนทรัพย์ภายนอกให้เป็นทรัพย์ภายใน (อริยทรัพย์) หรือคือบุญที่สามารถนำติดตัวไปได้เมื่อตาย ส่วนคนที่เห็นผิดไม่ชวนของออกจากบ้าน คือไม่เปลี่ยนทรัพย์ภายนอกให้เป็นทรัพย์ภายใน คือมีบุญน้อยหรือไม่มีบุญ เมื่อตายลงแล้วย่อมขาดแคลนปัจจัยเดินทางไป

เกิดใหม่ในชีวิตหน้า จึงไปไหนได้ไม่ไกล ด้วยเหตุนี้ความร่ำรวยหรือความยากจนในมนุษย์ สมบัติยังไม่สำคัญเท่ากับการมีปัญญาเห็นถูก หรือการมีปัญญาเห็นผิดนั้นสำคัญยิ่งกว่า

บุคคลในอดีตที่ได้มาเกิดเป็นพระอานนท์ พุทธอุปัฏฐากอยู่ในครั้งพุทธกาล อดีตเป็นคนหนุ่มที่เคยประพฤติผิดพลาดมาก่อน ด้วยการใช้อุปถัมภ์เห็นผิดส่องนำทางให้กับชีวิต ด้วยการไปเป็นชู้กับลูกสาวร้านช่างทอง ตายจากชาตินั้นจึงต้องลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในนรกยาวนาน เมื่อหมดอายุขัยในนรกได้ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพเปรต ภพอสุรกาย ภพเดรัจฉานตามลำดับ แล้วได้มาเกิดอยู่ในภพมนุษย์แต่ยังมีเศษกรรมจากการประพฤติทุจริต

ข้อสามตามให้ผลจึงต้องรับอกุศลวิบากเกิดมาไม่มีความสุขทางเพศ (กระเทย) อีกยาวนาน เมื่อได้ชาติใช้หนี้เวรกรรมจบสิ้นแล้วได้มาเกิดเป็นชาติสุดท้ายในตระกูลกษัตริย์แล้วพัฒนาจิตวิญญูณจนเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้ง จึงนำชีวิตพ้นไปจากเวียนตาย-เวียนเกิดในวัฏสงสารได้ และหากใครผู้ใดพัฒนาจิตวิญญูณจนเข้าถึงทิพจักขุญาณก็จะสามารถไปสัมผัสสิ่งเป็นทิพย์ หรือหากมีปุปพเพนิวาसानุสติญาณก็จะไปเห็นภพภูมิเดิมที่ตนเองได้ผ่านมาแล้วได้ หากไปเห็นตนเองไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพที่ไม่ดีจะหวาดกลัวเหมือนกับหลุมอุจจาระที่ตัวเองเคยตกลงไปแล้ว จึงไม่ประสงค์นำพาชีวิตไปประสบกับชะตากรรมเช่นนั้นอีก ดังนั้นผู้รู้จึงได้บอกว่า ผู้ใดปล่อย

ให้มีโทษเกิดขึ้นบ่อยๆ จะถูกเก็บล้างสมอยู่ในจิตวิญญาณเป็นบาป และเมื่อปล่อยให้โทษมีกำลังมากขึ้นโดยไม่คิดปรับปรุงแก้ไข พลังของบาปมีโอกาสผลักดันจิตวิญญาณไปสู่การเกิดใหม่อยู่ในภพนรกได้ คนที่ยังอยากได้โน่นได้นี่ เอาของที่เจ้าของมิได้อนุญาตให้หรือประพฤติทุจริตคอรัปชั่น นั่นเป็นพฤติกรรมสร้างเหตุที่จะนำไปสู่การเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพเปรต คนที่ชอบพูดนินทาผู้อื่น ชอบกล่าววาจาให้ร้ายคนอื่น อิจฉาริษยาคนอื่น หรือมีจิตเป็นทาสของอบายมุข เหล่านี้เป็นเหตุนำสู่การเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพเดรัจฉาน

อนึ่ง ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่มาประชุมรวมกันเป็นร่างกายของมนุษย์ทุกคน ล้วนมาจาก

แหล่งธรรมชาติดั้งเดิมเดียวกัน เพียงแต่มีสัดส่วนไม่เท่ากัน ในมุมมองของนักวิทยาศาสตร์ จะเห็นว่าร่างกายประกอบขึ้นด้วยโปรตีน ไขมัน คาร์โบไฮเดรต วิตามิน เกลือแร่ อากาศ น้ำ พลังงาน ฯลฯ แต่ในพุทธศาสนามีมุมมองต่างออกไป โดยมองว่าร่างกายประกอบขึ้นด้วย ขน ผม เล็บ ฟัน หนัง ดับ ไต ใส ปอด ฯลฯ เหล่านี้ประกอบขึ้นเป็นร่างกายของทุกคน ซึ่งโครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้ประกอบด้วย ดิน น้ำ ไฟ ลม ที่มาจากแหล่งธรรมชาติเดียวกัน มาประชุมรวมกันเป็นร่างกายให้จิตได้เข้าอยู่อาศัยชั่วคราวและในที่สุดต้องแตกสลายตายจากไป โดยไม่มีใครผู้ใดสามารถรั้งเอาไว้ได้ จึงไม่ควรหลงตบแต่งสิ่งที่เป็นของกำพว้างจนเกินควร ทำให้เสียทั้งเงิน เสียทั้งเวลา แต่

ควรปรับปรุงแก้ไขให้ร่างกายมีความสมบูรณ์ และแข็งแรง เพื่อเอาไว้เป็นเครื่องมือให้จิตได้ใช้งานได้ก็น่าจะเพียงพอแล้วกับสิ่งที่ต้องกลับคืนสู่ธรรมชาติเมื่ออายุช้ำในการใช้งานเวียนมาถึง ผู้รู้จึงสนใจพัฒนาจิตใจให้สะอาด และให้มีความดี ให้มีบุญให้มีบารมีสั่งสมจะมดี กว่าหรือ เพราะเมื่อจิตสละทิ้งร่างกายที่ใช้ไม่ได้แล้ว จิตยังต้องโคจรไปหาร่างใหม่อยู่อาศัยเรื่อยไป たらบใดที่กิเลสยังไม่หมดไปจากใจ จิตยังต้องเวียนตาย-เวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ภาแล้วภพเล่าไม่รู้จบ

จิตมีธรรมชาติเป็นพลังงานที่มีความถี่ คลื่นละเอียดที่สุด ปัจจุบันยังไม่มีเครื่องมือ ทางวิทยาศาสตร์ใด สามารถวัดขนาดความถี่

ของคลื่นของจิตได้ พลังงานจิตทำงานด้วยการเกิด-ดับ และยังเคลื่อนที่ได้เร็วสุดเหนือการเคลื่อนที่ของพลังงานใดๆ ที่นักวิทยาศาสตร์พัฒนาขึ้นมาใช้ สุดท้ายจิตมีคุณภาพที่แตกต่างกัน ด้วยมีกิเลสคือความเศร้าหมองสั่งสมอยู่ในจิตมากน้อยไม่เท่ากัน

ในมุมมองของนักวิทยาศาสตร์ **จิตมีหน้าที่หลักอยู่สามอย่างคือ** รับสิ่งกระทบเข้าปรุงเป็นอารมณ์ จิตสั่งสมองให้คิด สั่งปากให้พูด สั่งอวัยวะของร่างกาย เช่น แขนขาให้กระทำ ตามที่จิตต้องการ และหน้าที่สุดท้ายคือเก็บสั่งสมผลของการกระทำสิ่งใดที่แสดงออกในรูปของความคิด การพูดและการกระทำ ผลของพฤติกรรมจะถูกเก็บสั่งสมไว้ในดวงจิต

พฤติกรรมดีเก็บสิ่งสมเป็นบุญ พฤติกรรมไม่ดีเก็บสิ่งสมเป็นบาป ด้วยเหตุนี้จิตของแต่ละบุคคลจึงมีบุญและบาปเก็บสิ่งสมไว้ไม่เท่ากัน จึงทำให้จิตของแต่ละบุคคลมีคุณภาพแตกต่างกัน ซึ่งจะแสดงออกให้เห็นเป็นพฤติกรรมดีและพฤติกรรมไม่ดีอยู่เสมอ จึงเป็นตัวต้นเหตุทำให้เกิดเป็นบุคลิกภาพ เช่น บางคนมีบุคลิกเป็นคนปากหวานกันเปรี้ยว บางคนหน้าไหว้หลังหลอก บางคนดีเสมอต้นดีเสมอปลาย บางคนมีความซื่อสัตย์จริงใจ บางคนพูดตรงไปตรงมา ฯลฯ นั่นคือผลของการกระทำที่ถูกเก็บสิ่งสมไว้ในจิตสำนึก เมื่อมีเหตุปัจจัยลงตัว สิ่งต่างๆ คือบุคลิกเหล่านี้จึงได้เกิดขึ้นคือแสดงออกให้สัมผัสได้ ฉะนั้นบุคลิกทั้งดีและไม่ดีที่มีอยู่ในตัวของแต่ละ

บุคคล หากแสดงออกมาจากคนที่มีบาปสิ่งสมไว้มาก จะทำให้ผู้อยู่แวดล้อมรอบข้างต้องเดือดร้อน วุ่นวาย สับสน ผู้ที่มีบุญสิ่งสมไว้มากเมื่อบุญแสดงออกจะทำให้ผู้อยู่แวดล้อมรอบข้างสงบเย็นและเป็นสุข ผู้ที่ถ่องแท้ในใจตนเองได้แล้วย่อมเห็นบุคลิกของคนในสังคมได้ชัดเจน คนที่ชอบสร้างความสับสนวุ่นวายให้เกิดขึ้นกับสังคม สร้างปัญหาสร้างความเดือดร้อน ทำให้สังคมตกต่ำ ทำให้สังคมวิบัติ นั้นมีต้นเหตุมาจากคุณภาพของจิตวิญญาณที่โคจรมาเกิดในร่างของมนุษย์ที่มาจากการหมอดอายุขัยของสัตว์ในภพภูมิต่ำ (อบายภูมิ) ซึ่งตรงกันข้ามกับจิตวิญญาณที่มาจากภพภูมิสูง (สุคติภูมิ) โคจรมาอยู่ในร่างของมนุษย์ จึงมีบุคลิกเป็นไปในทางที่ดีงาม

ไม่ก่อปัญหาให้กับสังคม สมาชิกของสังคม
อยู่อาศัย ด้วยความสงบเย็นและเป็นสุข

คุณภาพของคนในสังคม สามารถวัดได้
ด้วยตัวบ่งชี้ ๔ อย่างคือ ไอคิว (Intelligent
Quotient) เอ็มคิว (Moral Quotient) อีคิว
(Emotional Quotient) และเอสคิว (Spiritual
Quotient)

ไอคิวเป็นเซาวปัญญาที่เกิดขึ้นจากการฟัง
การอ่าน และการคิดพิจารณาวิเคราะห์วิจัย
ผู้ใดมีกำลังไอคิวสูง สามารถใช้ปัญญาแก้
ปัญหาให้กับสังคมได้มาก สามารถสร้างสิ่งต่างๆ
ให้กับสังคมได้มาก ปัญญาไอคิวจึงเป็นที่
ต้องการของสังคมที่มีปัญหาและสังคมที่เจริญ

ทางวัตถุ ปัญญาไอคิวจึงนิยมพัฒนากันแพร่
หลายในสังคมโลก โดยหาวิธีไม่ว่าเมื่อพัฒนา
ปัญญาไอคิวให้สูงขึ้นแล้ว ความเห็นแก่ตัว
(Ego) ย่อมเกิดตามมาเป็นอัตโนมัติ

เอ็มคิว เป็นคุณความดีที่มีอยู่ในจิตใจ
ของบุคคล และเกิดขึ้นได้จากการประพฤติ
จริยธรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น จริยธรรมของ
ผู้เป็นบุตรธิดา จริยธรรม ของการเป็นพ่อแม่
จริยธรรมของการเป็นพลเมืองดี จริยธรรมการ
เป็นข้าราชการที่ดี จริยธรรมการใช้รถใช้ถนน
 ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้ เมื่อประพฤติได้แล้ว จิต
สำนึกจะเก็บสิ่งสมความดีงาม ส่วนสิ่งที่ไม่ดี
มีผลเป็นบาปจะถูกกลบฝังไว้ในจิตใต้สำนึก
จึงไม่มีโอกาสแสดงออกเป็นพฤติกรรมไม่ดี

บุคคลผู้เข้าร่วมในสังคมจะไม่ถูกระทบหรือถูกเบียดเบียน การอยู่อาศัยในสังคมจะเป็นความปกติสุข การพัฒนาคุณธรรมด้วยวิธีประพาศติจริยธรรมจึงเป็นที่นิยมของชาวโลก เพราะสามารถกลบฝังความเห็นแก่ตัวไม่ให้แสดงออกได้ชั่วคราวที่ยังมีการประพาศติจริยธรรมอยู่เป็นปกติ ตราบใดที่ความเห็นแก่ตัวยังถูกกลบฝังอยู่สังคมก็ไม่มีปัญหา ตรงกันข้ามหากสังคมใดไม่สนใจประพาศติจริยธรรม แต่สนใจพัฒนาไอคิวเพียงด้านเดียว ความเห็นแก่ตัวของบุคคลย่อมแสดงออกและส่งผลให้สังคมเดือดร้อน ฉะนั้นวิธีกำจัดความเห็นแก่ตัวให้หมดไปอย่างถาวร ต้องดับอัตตาให้หมดไปด้วยการพัฒนาปัญญาเห็นแจ้งให้เกิดขึ้น แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้งพิจารณาชั้น ๕ จนเห็นว่า

ดับไปตามกฎไตรลักษณ์ เมื่อชั้น ๕ ดับ อัตตาหรือความเห็นแก่ตัวย่อมดับไปด้วย และดับไปอย่างถาวร ไม่มีความเห็นแก่ตัวของบุคคลมาทำให้สังคมต้องถูกเบียดเบียนได้อีกต่อไป

ดร. โกลแมน พบว่าคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต ใช้ปัญญาไอคิวเพียง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ใช้อีคิวสูงถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ **อีคิว** คือความฉลาดทางอารมณ์ อีคิวเป็นผลสืบตามมาจากการประพาศติจริยธรรมนั่นเอง ผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูง เป็นผู้ที่มีคุณธรรมคุ้มครองใจ อารมณ์ของบุคคลจึงดีเป็นปกติอยู่เสมอ ผู้ใดมีอารมณ์ดีผู้นั้นทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ความสำเร็จในชีวิตและงานจึงเกิดขึ้นได้ง่าย

ตัวบ่งชี้คุณภาพของคนตัวสุดท้ายคือ **เอสคิว** หรือคือการมีจิตเป็นอิสระจากสิ่งกระทบใดๆ นั่นเอง การเกิดสภาวะเช่นนี้ขึ้นกับจิตได้ ต้องพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง (ภาวนามยปัญญา) แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้งตามคุณธรรมสิ่งที่เข้ากระทบจิต ว่าดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ เมื่อสิ่งที่เข้ากระทบจิตดำเนินไปสู่ความเป็นอนัตตา จึงจะรู้ว่าสิ่งกระทบไม่ใช่ตัวตน จิตจะปล่อยวางสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน แล้วจิตจึงว่างเป็นอิสระ จึงเรียกสภาวะจิตเช่นนี้ว่ามีเอสคิวสูงนั่นเอง

เมื่อผู้ฟังรู้เห็นเข้าใจแล้วว่าคุณภาพของคนประกอบขึ้นด้วยอย่างน้อยคุณธรรมทั้งสี่อย่างที่ได้อธิบายมานี้ และมนุษย์มีศักยภาพในการ

พัฒนาคุณภาพของตัวเองได้ดีกว่าสัตว์เดรัจฉาน เทวดาและพรหม เมื่อเครื่องมือของจิตคือร่างกายยังมีอยู่ ยังใช้งานได้ดีอยู่ ผู้ฉลาดไม่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ จะใช้เวลาที่ยังเหลืออยู่ไปพัฒนาคุณภาพให้กับตัวเอง ด้วยเหตุนี้ในสังคมมนุษย์จึงประกอบด้วยบุคคลที่มีคุณภาพแตกต่างกัน ๔ ประเภท

๑. บุคคลที่มีไอคิวสูง มีเอ็มคิวต่ำ
มีอีคิวต่ำ มีเอสคิวต่ำ
๒. บุคคลที่มีไอคิวสูง มีเอ็มคิวสูง
มีอีคิวสูง มีเอสคิวสูง
๓. บุคคลที่มีไอคิวต่ำ มีเอ็มคิวสูง
มีอีคิวสูง มีเอสคิวสูง
๔. บุคคลที่มีไอคิวต่ำ มีเอ็มคิวต่ำ
มีอีคิวต่ำ มีเอสคิวต่ำ

ท่านต้องย้อนกลับมาดูตัวเองแล้วตอบตัวเองให้ได้ว่า ท่านถูกจัดเป็นบุคคลประเภทใดในสังคม เมื่อประเมินตัวเองได้แล้ว จะปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้มีคุณภาพเป็นเช่นไรยอมเป็นสิทธิ์ของท่าน แต่ต้องไม่ลืมว่าชีวิตยังมีการสืบทอดไปสู่ภพหน้า ภาพหน้าของตนเองจะเป็นเช่นใด มนุษย์มีสิทธิ์เลือกทางเดินให้กับชีวิตของตนเองได้ เพราะมโนเมยา คือทุกสิ่งสำเร็จด้วยใจ หากยังวิเคราะห์ตัวเองไม่ออก ขอเน้นย้ำว่า

บุคคลประเภทที่หนึ่ง เป็นคนเก่งที่มีความเห็นแก่ตัว มีพฤติกรรมไม่สะอาด คือ ทูศีล มีพฤติกรรมไร้ธรรม และมีจิตเป็นทาสของโลกธรรมและวัตถุ บุคคลประเภทนี้ทำงานเก่ง ชอบสร้างปัญหาและไม่มีความสุข ปัญหาที่

สร้างนั้น กระทำด้วยความซัดซอนแยบยลตามค้นหาหลักฐานได้ยากหรือไม่ทำหลักฐานขึ้นผูกมัดตัวนั่นเอง

บุคคลประเภทที่สอง เป็นคนเก่งทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม มีพฤติกรรมสะอาด มีพฤติกรรมดีงามและมีจิตเป็นอิสระจากโลกธรรมและวัตถุ คนประเภทนี้ทำงานเก่ง มีความสุขอยู่กับการทำงาน ไม่สร้างปัญหาแต่สร้างประโยชน์ให้กับสังคมบ้านเมือง เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ดีที่สุดของสังคม ควรดูเป็นแบบอย่าง และพัฒนาคุณภาพตัวเองให้เข้าถึง

บุคคลประเภทที่สาม เป็นคนไม่เก่ง แต่มีพฤติกรรมดีงาม มีศีลมีธรรมคุ้มครองใจ

มีจิตเป็นอิสระจากโลกธรรม และวัตถุ
คนประเภทนี้ทำงานไม่เก่ง แต่มีความสุข และ
ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคม

บุคคลประเภทที่สี่ เป็นคนไม่เก่ง มีความ
เห็นแก่ตัว มีพฤติกรรมทุจริตไร้ธรรม มีจิตเป็น
ทาสของโลกธรรมและวัตถุ ชีวิตไม่มีความสุข
เป็นมนุษย์ที่สร้างปัญหาให้กับสังคม แต่ปัญหา
ที่สร้างไม่รุนแรงเท่ากับบุคคลประเภทแรก

ผู้ใดสามารถแยกแยะคนในสังคมที่อยู่
รอบตัวได้ออก จะเป็นโอกาสอันดี ที่ผู้นั้น
จะได้คัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมมาร่วมทำงาน
มาร่วมสร้างอุดมการณ์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
ทั้งนี้ยังไม่สำคัญเท่ากับตัวของผู้อเลือก หาก

สามารถพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพสูงสุดได้แล้ว
การเลือกสรรบุคคลมาร่วมกิจกรรมย่อมอำนวยความสะดวก
ประโยชน์สูงสุดให้เกิดขึ้นได้

ดังได้กล่าวไว้แต่แรกแล้วว่า ทรัพยากร
บุคคลที่ดีของสังคม ต้องเป็นคนเก่งและเป็น
คนดี คนเก่งคือคนที่มีไอคิวสูงและมีความ
สามารถนำสิ่งที่ตัวเองรู้มาทำให้เกิดเป็นผล
สำเร็จได้ ส่วนคนดีที่โลกนิยมพัฒนากันคือการ
พัฒนาจริยธรรมต่างๆ นั่นเอง นอกจากนี้ยังมี
การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในอีกแนวทางหนึ่ง
ที่นิยมทำกันในกลุ่มคนส่วนน้อย นั่นคือพัฒนา
ตัวเองให้มีความรู้สูงสุด (ภาวนามยปัญญา)
ด้วยการทำจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ แล้วต่อด้วย
การทำจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง หลังจากนั้น

นำปัญญาเห็นแจ้งไปกำจัดความเห็นแก่ตัว ด้วยการพิจารณาชั้นที่ ๕ (รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ) ให้ดับไปตามกฎไตรลักษณ์ เมื่อชั้นที่ ๕ ดับความเห็นแก่ตัวย่อมดับตามไปด้วย แล้วความเห็นแก่ผู้อื่น การมีคุณธรรมที่ยั่งยืนจึงเกิดขึ้น ด้วยวิธีการเช่นนี้ คนที่มีความรู้สูงสุด ย่อมเห็นสิ่งต่างๆ ถูกตรงตามที่เป็นจริงแท้ โดยกาลเวลาไม่อาจทำให้ความจริงเช่นนี้แปรเปลี่ยนไปได้ ผู้ใดพัฒนาตนเองให้เข้าถึงความรู้สูงสุด และไม่มีความเห็นแก่ตัว แต่มีความเห็นแก่ผู้อื่น แก่ส่วนรวมแบบยั่งยืน ผู้นั้นเป็นทรัพยากรบุคคล ที่มีค่าสูงสุดของสังคม หรือจะเรียกว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพสูงสุดย่อมเรียกได้

สุดท้ายขอเน้นย้ำว่า ท่านมีชีวิตเป็นของตัวเองชีวิต คือความเป็นอยู่ สิ่งมีชีวิตต้องการ คือ ความเป็นอยู่ที่สะดวกสบาย อยู่แล้วมีความสุข เมื่อชีวิตต้องจบสิ้นลงคือตาย ผู้รู้จึงปรารถนาไปได้ชีวิตใหม่ที่สุขสบายในสุคติภพ ความต้องการทั้ง ๓ ประการนี้จะเป็นจริงได้ ต้องทำเหตุปัจจัยให้ถูกตรง โดยมีเป้าหมายอยู่ที่ความเป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพสูงสุดนั่นเอง.

ประวัติ **ดร.สนอง วรอุไร**

พ.ศ.๒๕๐๕ : จบปริญญาตรีเกษตรศาสตร์
บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สาขา
โรคพืช

พ.ศ.๒๕๑๕ : จบปริญญาโทเกษตรศาสตร์มหาบัณฑิต จาก
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สาขาเชื้อรา

พ.ศ.๒๕๑๘ : จบปริญญาเอก สาขาไวรัสวิทยา จาก
มหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ

พ.ศ.๒๕๑๘ : อุปสมบทและเรียนวิปัสสนากรรมฐานกับท่าน
เจ้าคุณโชดก (พระเทพสิทธิมนู ป.ธ.๙) ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ
เวลา ๑ เดือนกับ ๑๓ วัน ที่ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างมอภกาย
ถวายชีวิต ทำให้นักวิทยาศาสตร์ต้องยอมศิโรราบต่อปัญญา
ของพระพุทธะ ซึ่งได้พิสูจน์ และรู้เห็นด้วยตนเองในอำนาจ
อันศักดิ์สิทธิ์วิเศษแห่งธรรมและกฎแห่งกรรม เพราะท่านได้
ญาณอภิญาต่างๆ ในเวลาอันสั้น ท่านอาจารย์จึงเปลี่ยน
วิถีชีวิตอุทิศเพื่อทดแทนคุณของพระศาสนา เผยแผ่พระ
ธรรมแก่ทั้งฆราวาสและพระสงฆ์

ปัจจุบันมีคณะศิษย์เผยแผ่ผลงานของท่าน โดยก่อตั้ง
เป็นชมรมกัลยาณธรรม และเว็บไซต์กัลยาณธรรมทั้งภาค
ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ, โดยยึดถือปฏิบัติทาของท่านเป็น
หลักธรรมในการทำงานเพื่อพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่อง.